

løse Inventarium og Varebeholdning). Til Grund for Burderingen bør formentlig lægges Nettoindtægten af Apotekets Drift, for hvis Udfindelse der naturligvis maatte fastsættes nærmere Regler. Fra den saaledes udfundne aarlige Nettoindtægt drages et vist Beløb for Apotekerens egen Gæring. Den herefter udkommende aarlige Indtægt af selve Privilegiet kapitaliseres efter en nærmere bestemt Rentefod. Da Erstatningen formentlig bør være fuldstændig, synes det naturligt efter Pengenes nuværende Værdi at fastsætte Rentefoden til 4 pCt. eller i ethvert Fald ikke meget højere.

c. Der oprettes en Afsløsningsfond, der tilvejebringer de til Afsløsningen fornødne Midler ved Laan, for hvilke der udstedes Hænderobligationer, der skulle amortiseres i et nærmere bestemt Antal Aar. Skulle disse Laan kunne ventes opnaaede til den billigst mulige Rente og dermed Afgifterne af Apotekerne bragte ned til det mindst mulige, vil det formentlig være nødvendigt, at Statskassen overtager en Garanti for Betalingen af Renter og Afdrag. Hvor vidt Lovgivningsmagten vil være villig til at gaa ind herpaa, vil ventelig bero paa, om det kan antages, at Garantien ikke, eller dog kun i ringe Grad, vil blive effektiv.

d. Saalænge indtil den Afsløsningsfondens paahvilende Gæld er helt afbetalt, udrede de Apotekere, til hvem de tidligere reelle Apoteker ere overdragne som personlige, en aarlig Afgift, svarende til en vis Procent af de respektive Afsløsningssummer og tilstrækkelig stor til at dække Forrentningen og Tilbagebetalingen af de tilsvarende Laanebeløb, med et lille Tillæg til Dækning af Udgifterne ved Fondens Administration. Naar den under c. omhandlede Statsgaranti kan opnaas, ville ventelig de aarlige Afgifter kunne holdes nede paa $4\frac{1}{2}$ pCt. af Afsløsningssummerne. Fortrinsret til efter Afsløsningen at overtage Driften af Apotekerne bør de tidligere Privilegiehavere have. For saa vidt disse ikke ville beholde Driften eller, inden Fondens Gæld er afviklet, fratræde Driften, overdrages denne til dertil egnede Farmaceuter paa de samme Vilkaar. Naar Afsløsningsfondens Gældsforpligtelser endelig ere helt afviklede, blive samtlige tidligere reelle Apoteker at behandle efter de samme Regler som de andre personlige Apoteker.

S det foregaaende er der givet en Fremstilling af, hvorledes Afsløsningen af de reelle Apotekerprivilegier her i Landet formentlig passende kunde ordnes, naar man fulgte en tildels lignende Vej som den, man er gaaet i Sverig. Men Kommissionen maa desværre samtidig udtale, at den nærer den Overbevisning, at en saadan Afsløsning ikke lader sig gennemføre uden at medføre enten betydelige Ofre for Statskassen eller en betydelig Forhøjelse af Medicinaltaksten. Det vil let ses, at naar Afgiften af det enkelte Apotek fastsættes til $4\frac{1}{2}$ pCt. af en Afsløsningssum, hvis Størrelse er udfunden ved en Kapitalisering til fuld Værdi af Nettoindtægten af Apoteket med Fradrag af Værdien af Apotekerens eget Arbejde, vil den Del af Indtægten, som efter Afsløsningen bliver tilovers for den, der overtager Driften, være omtrent lig det Beløb, hvortil Apotekerens Arbejde er ansat; den vil blive netop lig dette Beløb, hvis Kapitaliseringen foretages efter en Rentefod, der er af samme Størrelse som den pCt. af Afsløsningssummen, hvortil Afgiften fastsættes, men noget mindre eller større, saafremt den ommeldte Rentefod er henholdsvis noget mindre eller større end Afgiftsrenten. Apotekeren kan vel stundom